

Artikel geprint vanaf Jazzenzo.nl

Corrie van Binsbergen – Self Portrait In Pale Blue

CD-RECENSIE

Corrie van Binsbergen – Self Portrait In Pale Blue

bezetting: Corrie van Binsbergen gitaar

opgenomen: 22 en 23 augustus 2013 in Fattoria Musica Studio's Osnabrück (D)

release: 2013

label: Brokken Records

tracks: 13

tijd: 41.06

website: www.corrievanbinsbergen.com

door: Rinus van der Heijden

Eerst maar iets over de verrassende vorm waarop deze cd tot stand is gekomen: puur toeval. Corrie van Binsbergen vertelt er zelf over op het hoesje van 'Self Portrait In Blue'. In augustus van dit jaar had ze twee dagen een studio gehuurd in Fattoria Musica om er een project op te nemen, dat echter niet doorging. Goede vriend en pianist Albert van Veenendaal raadde Corrie van Binsbergen aan de studio niet af te zeggen, naar Osnabrück te reizen en er een solo-cd vast te laten leggen.

Tja, eerder gezegd dan gedaan. Wie zit daar nu op te wachten, vroeg Corrie van Binsbergen zich in alle bescheidenheid af. Waarbij meteen een volgende vraag opdook: welke stukken moeten er dan worden gespeeld? Het idee voor een solo-cd liet haar echter niet meer los, waarop haar besluit volgde gewoon naar de gerenommeerde Fattoria Musica Studio's te gaan en totaal onvoorbereid een cd te gaan volspelen. Het enige dat ze met zichzelf afsprak was, dat ze er alle tijd voor wilde nemen.

Het resultaat van deze onverwachte loop van omstandigheden is 'Self Portrait in Pale Blue' geworden, een machtig album. Corrie van Binsbergen heeft alle rede uitgeschakeld, is gaan zitten en is met de gitaar in haar hand geestelijk leeg gelopen. Zij heeft heftige zaken die zij in een goed jaar tijds meemaakte, in muziek vertaald en er inderdaad – zoals de titel aangeeft – een zelfportret van gemaakt.

Het was ook niet niks: in het voorjaar van 2012 liep de gitariste een breuk op in haar linkerhand, waardoor ze maanden niet kon spelen en ze moest kampen met de onzekerheid of het ooit nog goed zou komen. Bovendien overleed haar moeder en verliet ze na dertig jaar woonplaats Amsterdam om in Limburg een nieuw bestaan op te bouwen. Met zulk soort zaken krijgt een zelfportret in elk geval een eigen gezicht.

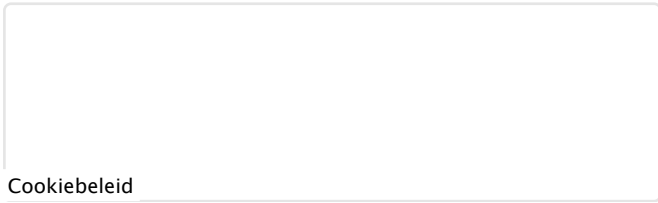
De strijd met haar fractuur en het verlies van haar moeder hebben een droefgeestige sluier over de muziek gelegd. De tendens van 'Self Portrait in Blue' is bedachtzaamheid, de vertaling van een punt in ieders leven, waarop nooit meer iets hetzelfde zal zijn. Maar tegelijkertijd ligt een weg open naar een nieuw begin. En ook dát heeft Corrie van Binsbergen aan haar muziek meegegeven.

Het album bevat dertien stukken, waarvan twee lange met een duur van acht en zeven minuten. Daartussen liggen korte tot ultrakorte stukken, mijmeringen, overpeinzingen, brokstukken van een leven dat op dat moment uit herinneringen bestaat. Je hoort een musicus die ruim veertig minuten de eenzaamheid met haar instrument heeft gekozen om te registreren hoe het leven je soms te pakken neemt.

Je moet daarom 'Self Portrait in Blue' als geheel beluisteren, de verschillen in stemming op je in laten werken en dan beseffen hoe knap Corrie van Binsbergen haar gemoed in muziek heeft vertaald. Klanklandschappen vormen de boventoon, waarbij zij er enkele heeft 'overdubbed'.

Onvermijdelijk doemen – vanwege die klanklandschappen – vergelijkingen op met gitaristen als Bill Frisell en Marc Ribot. Dat is niet erg. Corrie van Binsbergen gebruikte dezelfde gitaartechnieken als haar beide collega's. De diepte en ernst echter die zij haar improvisaties heeft meegegeven, verlenen 'Self Portrait in Blue' toch een wezenlijk onderscheid. En maken van dit kwetsbare zelfportret een belangwekkende steunpilaar in het oeuvre van Corrie van Binsbergen.

- Cd-presentatie 'Self Portrait In Pale Blue' tijdens het Brokken Festival, zondag [29 december in Bimhuis](#)

Cookiebeleid

Self Portrait in Pale Blue (1)

© Jazzenzo 2010